

by prováděl revisi názvosloví měst, obcí a osad v Československé republice (§ 6). Tyto úřední názvy míst vedou se v patrnosti ve zvláštní matrice při ministerstvu vnitra, jež na základě matriky vydá úřední seznam míst v republice Československé (§ 3). Pro Čechy byl vydán tento úřední seznam pod názvem »Statistický lexikon obcí v Čechách«, a výnosem ministerstva vnitra ze dne 23. června 1923, čís. 42.354 ustanoveny názvy obcí v něm uvedených za názvy úřední. Podle §u 1 prováděcího nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. ustanoví ministr vnitra úřední jméno, které si vytvořil jazyk československý. Čl. 2. tohoto nařízení však připouští, aby pro města, obce a osady, v nichž obývá alespoň 20% státních občanů menšinového jazyka, jakož i u měst, obcí a osad, pro něž si nevytvořil jazyk československý zvláštního názvu, stanoven byl za dalších podmínek za úřední název také onen, který vytvořil jazyk národní menšiny. Je-li pro některé město, obec neb osadu ustanoven za úřední název též název, který vytvořil jazyk národní menšiny, jsou soudy a úřady jakož i strany ve styku s nimi povinny, užívatí úředního názvu v jazyku, v němž jest sepsán ostatní text (čl. 3 (3) prov. nař.). Z toho vyplývá, že úředním názvem jest především název v jazyku československém a vedle toho může jím býti též název v jazyku národní menšiny. Kde tedy v úředním seznamu míst (statistický lexikon) jsou úřední názvy v obou jazycích, jsou soudy i úřady povinny provéstí změnu podle obou těchto názvů. (Viz výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 26. září 1924, čís. 38.893, čís. 35 Věstníku z roku 1924, čís. 9). Dle čl. 3 prováděcího nařízení bylo přikázáno soudům a příslušným úřadům, by změnu dosavadního úředního názvu místa a obce z úřední povinnosti provedly ve veřejných knihách a záznamech, k nimž jest řaditi také rejstřík obchodní a společenstevní (výnos min. sprav. ze dne 8. března 1925, čís. 1784, čís. 10 věstníku z roku 1925, čís. 4). Ve Statistickém lexiku obcí v Čechách jest vyznačen úřední název Kamenického Šenova v jazyku národní menšiny Stein-Schönau. Bylo-li tedy rejstříkovým soudem učiněno opatření ve smyslu vytčených předpisů, jmenovitě posléz citovaného výnosu ministerstva spravedlnosti a schválil-li rekursní soud tento postup, nelze napadené usnesení pokládati vůbec za zákonu odporující. Názor rekurujícího družstva, že slovo »Steinschönau« jako součástka firmy nemůže býti předpisy oněmi dotčeno, neobstojí. Firma zní: »Spar- und Vorschussverein Steinschönau, registrierte Genossenschaft mit beschränkter Haftung«. Slovo »Steinschönau« není tedy ničím jiným, než označením sídla spolku, tak jako kdyby firma zněla »Spar- und Vorschussverein in Steinschönau...«. Ale i kdyby se slovo Steinschönau považovalo za dodatek k firmě, sloužící bližšímu označení podniku ve smyslu právě vytčeném musil by dodatek ten, vyjadřující obsahově jméno místa, již dle zásady, že firma musí býti pravdivou, odpovídati skutečnosti, t. j. krýti se s úředním jeho názvem. Proč k uvedené změně došlo a zda je historickým vývojem odůvodněna, nespadá již v rámec úvahy soudu.

Čís. 5276.

Ku povolení prozatímního opatření ku zajištění peněžité pohledávky proti cizinci stačí, že by exekuce musela jinak býti prováděna v cizo-

zemském státě, s nímž Československá republika nemá dosud smlouvy o vzájemnosti.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R I 757/25.)

Soud první stolice povolil ku zajištění peněžité pohledávky tuzemské banky prozatimní opatření proti bulharské firmě. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatimního opatření. Důvody: Na rozdíl od předpisu odstavce prvního Šu 381 ex. ř., dle něhož stačí k povolení prozatimního opatření objektivní ohrožení, a může zejména ku vynucení jiných nároků, než peněžitých povoleno býti prozatimní opatření, kdyby musel rozsudek vykonán býti v cizině, vyžaduje § 379 ex. ř., aby tu bylo ohrožení subjektivní, totiž ohrožení nároku navrhovatelova určitou činností, pokud se týče určitým jednáním odpůrce, jež by pravděpodobně mohla dobytí pohledávky navrhovatelovy podstatně ztížit nebo zmařit, pokud se týče, by činnost ta, pokud se týče jednání to bylo způsobilé zhoršiti (zmenšiti) majetkový stav dlužníkův vzhledem na poměr jeho k navrhovateli; při tom nečiní § 379 ex. ř. rozdílu, zda jde o tuzemce, či cizozemce. Že žalovaná strana podobnou činnost nebo jednání předsevzala, žalující strana v návrhu neuvádí. Okolnosti, že žalovaná má sídlo v cizině — v Bulharsku, — že tam jsou politické poměry neurovnané, podání žaloby v Bulharsku jimi znemožněno, rozsudek musel by býti vykonán v cizině a vykonatelnost jeho v Bulharsku není zaručena, jsou pro povolení prozatimního opatření dle Šu 379 ex. ř. nerozhodny, jak jasně plyne z porovnání podmínek prozatimního opatření dle Šu 379 a 381 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Pro posouzení věci po stránce právní rozhodna jest skutečnost, že dlužníkem jest firma, mající své sídlo v Bulharsku, s kterýmž státem nemá Čsl. republika ještě ani smlouvy o vzájemnosti. Nejvyšší soud vložil již v rozhodnutí svém čís. 4092 sb. n. s. své hledisko v případě, že odpůrce jest cizincem. S tohoto hlediska posuzuje i tento případ. Bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu a obnoviti usnesení soudu první stolice, nevyhovující odporu a ponechávající v platnosti povolené prozatimné opatření.

Čís. 5277.

Ke schůzi obecního výboru v Čechách jest pozvati všechny jeho členy, kteří se mohou dostaviti, nikoliv však i ty, kdož jsou trvale nepřítomni (konají válečnou službu).

Nezachování třídní lhůty mezi obesláním členů výboru a schůzí výboru není samo o sobě důvodem neplatnosti usnesení. Rovněž není důvodem neplatnosti, že na obsílce jako pořad jednání byl uveden úpis válečné půjčky a nikoliv ujednání zápůjčky za účelem úpisu, o což vlastně šlo.